

breus falses aparences

Un relat de: [eRlc](#)

No valc tan ni tan poc em preguntava, posava les opinions d'uns i d'altres sobre una taula i no en treia aigua clara, per moments em donava compte que em deixava portar, a altres moments veia que era a mi a qui havia d'escoltar. Era un dia estrany. Vaig perdre l'autobús, sempre em passa, mai aconseguia guanyar-li el pols al temps. Em girava i el tenia allà perseguint-me. Començava a córrer, a esprintar, però com en aquells somnis on per més que corris sempre t'atrapa el dolent, em girava i seguia allà, a la mateixa distància. Se'm tirava a sobre. Trucades per aquí, trucades per allà, tantes coses a fer, responsabilitats que no sabia ni qui m'havia posat. Llavors vaig haver de desplegar el paraigües perquè les gotes ja em picaven contra el front. Un cotxe em va deixar ben xop, jo trajat amb americana i corbata, que la veritat mai m'hi havia acabat d'acostumar. Caminant per aquells carrers mal esfaltats, per aquelles voreres amb les rajoles que sobresortien i havies de vigilar de no entrabancar-t'hi, vaig arribar a aquell local. Vaig seure vora una taula vella, amb una pota que ballava. De seguida ell em va dir que treigués el material, jo amb el cap mig abaixat, avergonyit o alguna cosa semblant, vaig posar-me les mans a la butxaca i vaig treure-ho. Ell va posar els bitllets sobre la taula, feient goig, però qui m'hagués arribat a dir que jo faria tractes amb un "tipus" com aquell. Vaig sortir caminant ràpid, avançant pels carrers fins que em vaig tornar a ficar a l'oficina del banc Central. Havia aconseguït una bona paga extra. Però ningú ho havia de saber. Tot sembla tan correcte. Me'n torno a la feina.